

Arrest

nr. 216 850 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 september 2017 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Aan Mevrouw, die verklaart te heten"

[...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

Artikel 7, alinea 1:

X 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een andere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 16.02.2017 (bijlage 20).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 23.10.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 15.01.2013. Deze beslissing is op 22.01.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13). Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkenes huwelijks dossier (BS Genk dd. 17.02.2015) met de Belgische heer D.L. (°27.05.2017) werd op 16.03.2015 afgesloten daar de heer D.L. de stad Genk liet weten niet meer te willen huwen met betrokkene.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging dd. 19.08.2016 (bijlage 19ter) met haar legaal in België verblijvende Nederlandse broer L.K. (° 04.12.1989) werd op 14.02.2017 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 16.02.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 25.07.2017 door de RW verworpen. Het feit dat betrokkene sinds augustus 2016 samenwoont met haar broer Khalid geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar broer. Bovendien kan betrokkene's broer haar steeds bezoeken in Marokko.

Betrokkene werd door de stad Namen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 Juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grenslerding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien naar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 16.02.2017 (bagage 20). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te /haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zat onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 september 2017 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 18.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 16.02.2017 (bijlage 20). Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werend dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Namen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes huwelijks dossier met de Belgische heer D.L. (°27.05.2017) werd op 16.03.2015 afgesloten daar de heer D.L. de stad Genk liet weten niet meer te willen huwen met betrokkene.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging dd. 19.08.2016 (bijlage 19ter) met haar legaal in België verblijvende Nederlandse broer L.K. (° 04.12.1989) werd op 14.02.2017 geweigerd met een beslissing weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd op 16.02.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 25.07.2017 door de RvV verworpen.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2016 samenwoont met haar broer Khalid geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met haar broer. Bovendien kan betrokkenes broer haar steeds bezoeken in Marokko.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving die is opgenomen in de eerste bestreden beslissing betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. Wat betreft de in de nota met opmerking opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de bijlage 13septies, wijst de Raad erop dat verzoekster geen belang kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens verweerder werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)". Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht. Waar verweerder stelt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten. De

Raad merkt verder op dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven verzoekster niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat haar situatie kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel aan, *“Schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM”*.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ... Zij woont sedert 2012 in België bij haar broer L.K. en heeft sinds die periode haar leven opgebouwd in België.

Eisende partij heeft gedurende een ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend met inreisverbod gedurende 3 jaar, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd haar familiaal leven in België heeft opgebouwd met haar broer L.K., valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen en deze te beantwoorden.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Wat betreft de eerste bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten, omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat

verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. In de bijlage 13septies wordt tevens gemotiveerd over verzoeksters familiale situatie. Wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Hierbij wordt geconcretiseerd dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, dat zij aldus hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en bovendien door de stad Namen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wordt gemotiveerd aangaande de duurtijd van het inreisverbod. Zo wordt concreet ingegaan op verzoeksters familiale situatie, in het bijzonder op haar relatie met haar broer. Er wordt aangegeven dat verzoekster geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn in het dossier die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van een lagere geldingsduur en dat in het belang van de immigratiecontrole een duurtijd van drie jaar – gelet op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven – proportioneel is. Gelet op het voormelde kan verzoekster dan ook niet worden gevolgd wanneer ze voorhoudt dat de verwerende partij haar familieleven niet heeft beoordeeld. Waar verzoekster stelt dat de formele motiveringsplicht inhoudt dat *“de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is”* afdoende gemotiveerd dient te zijn, wijst de Raad erop dat in casu geen weigering van verblijf voorligt. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissingen niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, dit in het licht van het gestelde in de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/11, §1, tweede lid, 2° en 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Verzoekster betwist niet dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwist zij dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14 §3, 4° van dezelfde wet. Deze motieven, die de grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek uitmaken, blijven derhalve overeind. Ook wat betreft artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, betwist verzoekster niet dat zij zich in deze situatie bevindt. Ook dit motief, dat de grondslag van het opleggen van het inreisverbod uitmaakt, blijft derhalve overeind.

3.7. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke elementen die haar zaak kenmerken. Zij specificeert dat ze sedert 2012 in België bij haar broer woont en sindsdien haar leven heeft opgebouwd in België. Ze wijst in dit verband op artikel 8 van het EVRM.

3.8. Verzoekster beroept zich op het gezinsleven dat zij met haar meerderjarige broer onderhoudt. In deze wijst de Raad erop dat er enkel sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen meerderjarige broers en zussen, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Een loutere samenwoning volstaat in dit verband niet. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster niet aantoonde dat er in casu sprake is van de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het loutere betoog dat zij sedert haar komst naar België bij haar broer verblijft, volstaat niet. Verzoekster brengt geen enkele concrete afhankelijkheidsband aan. In deze wijst de Raad er ook op dat verzoekster reeds tweemaal een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, als “ander familielid” ten laste van haar broer heeft ingediend, doch dat beide aanvragen werden

geweigerd. Ook de beroepen, ingesteld tegen deze weigeringsbeslissingen, werden bij arresten van de Raad met nummers 190 035 en 203176 van respectievelijk 25 juli 2017 en 11 september 2018 verworpen. De Raad dient dan ook vast te stellen dat in casu geen beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar meerderjarige broer wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat reeds opdat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

3.9. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat verweerder in de bestreden beslissingen nog stelde dat ze geen breuk vormen in de familiale relaties en dat verzoekster en haar meerderjarige broer door middel van moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden en dat verzoeksters broer haar kan bezoeken in Marokko. Verzoekster laat deze motieven onbesproken en toont derhalve niet aan dat deze vooropgestelde oplossingen om alsnog contact te onderhouden niet mogelijk zouden zijn of strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters geval is ook geen geval van voortgezet verblijf en dus zijn de uitweidingen die verzoekster in haar verzoekschrift besteedt aan artikel 8, tweede lid van het EVRM niet dienstig.

3.10. Wat betreft haar privéleven, beperkt verzoekster zich ertoe te stellen dat zij *“sedert 2012 in België woont [...] en sinds die periode haar leven [heeft] opgebouwd in België”*. Zij stelt nog haar *“sociaal en cultureel leven in België”* te hebben. In deze wijst de Raad erop dat deze verwijzing naar een sociaal en cultureel leven, dat niet nader wordt gespecificeerd, laat staan concreet onderbouwd, niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden zijn dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan.

3.11. Gelet op bovenstaande, toont verzoekster geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Waar verzoekster betoogt dat verweerder onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd en stelt dat laatstgenoemde *“het nodige [zou] hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken”*, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoont met welke concrete elementen geen rekening werd gehouden. Wanneer een verzoekende partij aanvoert dat zij diende te worden bevraagd om bijkomende inlichtingen te leveren, dient zij aan te tonen welke inlichtingen zij aan verweerder had kunnen meedelen, die een invloed op de totstandkoming van de bestreden beslissingen zouden kunnen hebben gehad, quod non in casu. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden aangenomen.

3.13. De loutere overtuiging dat de bestreden beslissingen niet in alle redelijkheid zijn getroffen en disproportioneel van aard zijn, volstaat niet om een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel aan te tonen.

3.14. Wat betreft de in de aanhef van het middel opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel, wijst de Raad erop dat elke uiteenzetting omtrent de wijze waarop dit beginsel zou zijn geschonden, ontbreekt. Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA